

Un vultur alb.

Pentru Tudor Vornicu.

Din înaltul cerului unde plana, un vultur alb a văzut într-o zi, o poiată de găini. Erau mici, negre și de la distanță păreau extrem de cuminiți.

Potrivindu-se pe o undă de aer mai rece, vulturul a coborât o treaptă de cer și s-a apropiat curios de micuța adunare. Găinile mai tinere ciuguleau pământul răscolit de ghiare și cîrîiau cînd găseau cîte o rîmă : atunci, cu destulă obidă, duceau viermele cîte unei găini mai vîrstnice, în ofrandă. Iar găina vîrstnică, după ce gusta, o împingea cu ciocul unui grup de puișori subdezvoltați și foarte flămînzi . Chiar obraznic de flămînzi. Din cuibare, cîte o cloșcă protesta în răstimpuri de faptul că e uitată pe ouă, cu cîte un cotcodăcit neconcludent. Deși nimeni nu era mulțumit de lecția servituții sociale, vulturului l s-a părut că poiata peste care se rotea în absolută liniște, e un colț de rai.

“Ia te uită ce oază de Bine” își zise vulturele în căpșorul lui alburii...

“ Eu mă lupt pentru cîte un șoarece rătăcit cu ploaia, cu viscolul, dacă nu chiar cu uraganele și cînd în fine l-am smuls din fuga vulpilor, ajung cu el în cuibul meu singuratic doar pentru a constata că vreun șarpe mi-a mîncat cel puțin un pui, dacă nu toate ouăle...Ori fetele astea se poartă cu atîta deferență una față de alta...” oftă plin de obidă vulturul. “ –

“Ce-ar fi să-mi mut eu cuibul între ele ?! Le-ași da ouăle mele la clocit, mi-ași vedea poate puii hrăniți de către găinile vîrstnice iar eu, le-ași proteja pe toate cu umbra amenințătoare a enormelor mele aripi, de orice rău. Iar cînd obosit m-ași întoarce acasă, chiar dacă asta ar însemna să cobor din văzduh și să domiciliesc pe Pămînt, poate m-ar iubi și pe mine cineva...Măcar din interes, măcar pentru că le sunt de atîta ajutor...Am să mă gîndesc la asta”.

Apoi, cu o splendidă rotație, vulturul se înălță în zbor și se întoarce cu ghiarele goale în cuibul unde nu-l aștepta nimeni.

Era un vultur fără pereche.

Cîteva zile trecură, nu fără cîte o vizită largă din văzduh pe deasupra poiatei cu găini negre. De sus, viața mică și ordonată a curții pline de găini îi părea din ce în ce mai atrăgătoare, mai sigură. Așa că cel mai greu începură să treacă nopțile, peste cuibul vulturului alb. În cuibul lui

cioturos, noaptea se ascutea în zgomote incerte, ca niște vaiete lipsite de curaj. Începu să mediteze asupra termenului de “pericol” și se trezi deodată înspăimîntat de înălțimea solitară a unei existențe în care nu are cine te plînge nici dacă vei muri, pentru că acolo sus, în cuibul de peste prăpastie, nu avea cine să-l afle mort.

“Apropos, se trezi gîndind vulturul alb, ce se întîmplă cu vulturii care au neșansa să moară de bătrînețe ? li sfisie ceilalti vulturi ? Cad la pamint si-i sfîșie coioții ?

O teamă nemaîncercată îl împunse dintre crengile rupte ale cuibului neterminat. Parcă nu i se mai desfăceau aripile în pustiul pîcios al ceței. Niciodată nu pîndi cu atîta nerăbdare zorii... iar cînd norii se lumina în fine peste virfurile munților, își luă pentru prima oară, cu teamă zborul peste prăpastia încă cețoasă care-l despărțea de poiata cu găini mici și negre. Ca să prindă curaj, vulturul alb își continuă în zbor monologul.

“Am să mă duc direct la ele. Chiar azi. Sigur, nu mă pot prezenta cu mâna goală “ așa că prinse cel mai rotofei pui de iepure pe care-l văzu alergînd prin smîrcuri. De bucuria deciziei luate, vulturul coborî cu prea puțină precauție spre poiata cu găini, ținînd strîns în ghiara dreaptă rănitul pui de iepure.

Bineînțeles, atunci cînd umbra vulturului acoperi poiata, găinile se speriară îngrozitor. Unele s-au ascuns în cuibare pe sub cloștile supărate, altele pe sub grămada de lemne ninse, dacă nu chiar pe după closetul părăsit din fundul curții. O singură găină rămase proțăpită în mijlocul poiatei, adunînd amenințătoare puișorii flămînzi pe sub aripile ei umflate de indignare. Strîngîndu-și cît putu de bine aripile la sîn, vulturul coborî în mijlocul unui vîrtej de praf, și se lăsă pe pămîntul zgîndărit din poiată.

Apoi depuse cu cîtă grație găsi, puiul de iepure și-l împinse cu ciocul lui portocaliu către găina indignată care, categoric arăta a șefă. După care, păși el însuși spășit, cu ciocul plecat și aripile în bernă către găina ușor năpîrlită dar semeață care se uita pe rînd, sfidător, cu cîte un ochi cînd la enorma pasăre albicioasă, prost sprijinită în două picioare pielose, cînd la puiul de iepure care încremenise de frică, cînd la găinile mai tinere care se ițeau pe după ascunzători. După convenitul minut de

surpriză, găina cea semeață scoase cel mai strident sunet pe care vulturul alb îl auzise vreodată. Și-l repetă pînă cînd de neunde, se arătă un cocoș bătrîior, cu pene lipsă, surd și enervat că fusese deranjat. Cînd văzu enorma pasăre, dădu să se sperie și el dar observînd cît este de spășit vulturul, își aminti că pe vremuri fusese un cocoș important.

Și-apoi, de vreme ce fusese chemat cu atîta insistență însemna că nici acum nu era chiar de lepădat. Eheee, ce bătaios știuse cocoșul nostru să fie...Ce agresiv ! Poate n-ar fi sărit la bătaie chiar cu un vultur, dar de cucurigit, cucurigise cît îl țineau baierile pieptului, tocmai pînă venea vînătorul cu pușca și făcea ordine în poiată. Adică, dacă el ca și cocoș chemase de-atîtea ori vînătorul, nu se chema că de fapt el, cocoșul făcuse ordine ?! Ce, e puțin lucru să ai răspunderea unui adevărat cîine de pază ?! De data asta însă, nici măcar nu părea necesară prezența vînătorului. Vulturul sta pocăit în locul în care coborîse și părea bolnav. Așa că bravul cocoș se apropie în țipetele găinii celei semețe. Se uită și el pe rînd cu cîte un ochi la vulturele care nu mai făcea nici o mișcare în semn de supunere. Nu cunoștea limba găinească. N-avea altfel cum să-și dovedească bunele intenții decît stînd cuminte pe locul pe care aterizase. După ce-l analiză o vreme, cocoșul avu o idee : începu să ciugulească din picioarele pieloose ale vulturelui. Văzînd că pasărea nu face nici o mișcare de apărare, îl ciuguli de aripile căzute. Apoi de gît. În fine începu să-l ciupească de cap. Sigur că durea. Dar vulturul se gîndea că dacă stă cuminte și trece cu bine de probă, se va face poate un consiliu de poiată și se va găsi o soluție privitor la primirea sa temporară între găinile mici și negre care iată, începură și ele să se apropie de enorma pasăre alburie și bătută de un cocoș bătrîior.

“Ah, dacă ar ști cocoșul ce ajutor ași putea să dau eu la paza acestei distinse poiate “ gîndea între lovituri vulturele. “ Dacă m-ași putea exprima în cuvinte lămuritoare față de aceste distinse găini, le-ași explica la ce poate servi un vulture prieten în ziua asta, atît de urîță, de azi...” Dar poiata își unise forțele, se adună cioc lîngă cioc și începură să muște din toate părțile. Pînă și puii ieșiră dintre aripile găinii bătrîne și dădeau să sară la bătaie. Între timp puiul de iepure se scutură în praful pămîntului, se ridică și uitîndu-se disprețuitor la vulturele care se

lăsa ciomăgit de atâtea găini furioase, o șterse către smîrcurile din care fusese ridicat. Abia cînd prima picătură de sînge căzu de pe pieptul lui rănit, vulturele se ridică pe masivele lui picioare pielose, își întinse splendidele sale aripi albe, și se învîrti roată să alunge ciocurile înnebunite de beția victoriei. Apoi, trezindu-se din momentul de căutare, vulturele sări mai întîi pe gardul căzut al curții. Acolo da, acolo avea de ce să se țină cu strașnicele sale gheare incovoiate. Chiar și un lemn putred era deocamdată un suport. Nevenindu-i să creadă că s-a înșelat atît de serios, se uita în jos la găinile care i se păruseră de la distanță atît de cumiști...Cîrîiau între ele, felicitîndu-se că alungaseră singure, fără ajutorul vînătorului, un ditamai vulture !

Ce, de cîte ori are o poiată plină de găini ocazia să bată un vulture ?!
Și ce dacă era alb ? Nu venise el cu un iepure în ghiare ? Nu era el un posibil pericol ?! Vai, aveau ce să povestească la nenumărate generații de găini tinere ce faptă de mare ispravă săvîrșiseră. Ziua cînd fu bătut vulturele avea să fie înscrisă în legende care vor glorifica neasemuitul curaj al găinii batrînoare...nu chemase oare ea cocoșul ? Dar ce, vor sări celelalte, nu am mușcat și noi cu ciocurile din dușman ?! Iar puii, vor exersa cu puii pe care-i vor avea cînd se vor afla la casa lor, cum e sa te bați cu un vulture care coboară încărcat de daruri în poiata plină de găini...

De pe gard, vulturele privi în înaltul cerului cu atenție. Parcă-l vedea pentru prima oară. Tot de pe gard, văzu vînătorul venind cu pușca strînsă în mîna încleștată. Venea să vadă de ce e atîta scandal în poiată.

Vulturele se trezi din visare și își luă zborul.

Luă înălțime privind totuși înapoi, în jos, înspre "oaza de bine" care-l alungase cu atîta ură. Cînd îl văzu, Vînătorul trase în el fără să-l nimerească. Dacă văzu că vulturele se depărtează, Vînătorul dădu scîrbit dintr-o mîină, fugări o găină mai grăsuță, o prinse și ieși cu ea din poiata în care găinile încă se mai felicitau cu cocoșul pentru nemaiauzita victorie obținută .

Vînătorul puse pușca jos, scoase un cuțit din pantaloni și decapită găina cu o singură apăsare brutală. Apoi își relua pușca și clătină pînă acasă găina din care viața se zbătea să nu plece.

La rîndul lui, vulturele se depărtă fără să gîndească nimic. Redescoperea cum se taie vîntul cu ciocul său portocaliu. Și pentru prima oară se trezi observînd cum se zbat pufii de pene din jurul ciocului său în bătaia vîntului . Parcă niciodată ogoarele nu-i păruseră atît de pătrate, de dreptunghiulare, de hexagonale. Parcă niciodată tractoarele nu l se păruseră atît de mici, și de roșii.

Așa răspîndite pe cîmpuri, păreau picături de sînge căzute din zborul derutat al unei păsări muribunde.

Sau dimpotrivă, căzute din zborul puțin haotic ale unei păsări eliberate de moarte, în ultima clipă. Parcă niciodată nu-i păru suficient de bine că se putea ridica deasupra ceții care stătea cuibărită în vale.

Mult zbură vulturele alb. Îl ustura fiecare pală de vînt în rănile făcute de găini dar îl și vindeca aerul pe care-și purta zborul.

Acolo sus, aerul era curat...Dezinfectant.

Cînd norii se înroșiră a noapte peste munți, se întoarse către cuibul lui neterminat și pustiu dar nu-l mai găsi. Desigur cuibul era acolo undeva, pe o pantă de munte, dar oricît se roti, vulturul alb nu-l mai găsi în ceața care urcase impertinentă din vale, pînă la virfurile copacilor cei mai curajoși.

Înțelegînd, zbură atunci către stîncile cele mai înalte ale versantului, către aerul rar, unde parcă nici vîntul nu mai îndrăznea să bată.

Acolo, pe o păturică de mușchi incredibil de verde, luceau în incomparabila lumină a lunii senine, trei ouă albicioase .

Cu neasemuită tandrețe, vulturul alb se așeză peste ele, ocrotindu-le cu pieptul său rănit, de răceala nopții înghețate.

Apoi, zîmbind, vulturul trase cerul adînc în piept și pentru o clipă acoperi miliardele de stele strălucitoare cu aripile sale întinse care, de data asta nu mai încăpeau în noaptea transparentă.

Corina Chiriac, Ianuarie, 2005. București.